

така охолно, както и на людѣтъ; нека си живѣятъ въ него на здравие. Каква работа иматъ съ тѣхъ Българиѣ?

— Ами що сж за людѣ тия и кждѣ бързатъ?

— Навѣрно подушили сж нѣкоя плячка и бързатъ за тамъ. Види се че ще да има хайдушко сбивание или киседжийско скарвание.

— Отгдѣ се намѣриха толкова охотници, толкова разбойници?

— Всѣкий Българинъ отъ млѣкото на майка си и по кръвъ е киседжия или хайдутинъ. Само снзи отъ тѣхъ ни ведѣтъ въ живота си не е билъ ни едното или другото, комуто не се е падналъ случай; но всѣкий, за да похайдутува, готовъ е да захѣтрли всичко и да върви на край свѣта. Знаете ли, повъ нашъ брзте, че у насъ въ Балкава такива славни хайдутини като Дипшията, Куму-Оглу или Хитю-Оглу никога не държатъ при себе си шѣйка и не имъ трѣбва, а се расхождатъ сами, като отдѣливши се отъ стадото глгане? Когато тѣ подушатъ плячката или нѣкой имъ я укаже, а сами не сж въ сила да надвиятъ и имъ трѣбва помощъ, тогава тѣ отиватъ въ първото на гѣтя имъ село и шепнатъ на ухото на едного, на друго, на трети: тамъ и тогава на хайдушко дѣло, — и сбиратъ тамъ десетки, стотини хора, колкото трѣбватъ. Всичкото върви като по масло. Приказа се изпълнява слѣпо, а послѣ дѣлятъ плѣчката и вѣчно мълчание. Макаръ въ смола ги вари—никой нѣма да разкаже за хайдушкото дѣло, макаръ на колъ ги набивай — никой нѣма да даде воля на языка си. Това въ хайдутини е главната добродѣтель. Огъ онова врѣме когато България е станала България и се издигатъ Балканитѣ, никога нито единъ хайдутинъ не е издалъ хайдутини. Това е братството, това е балканската вѣра....

Давко се убѣди отъ това което чу и видѣ че калугерина говореше истината, че по нѣмание българеко болѣрство старсдавинитѣ юнаци се обѣрпали на хайдутини и даже сж се прѣродили въ киседжии. За да се извлѣкжтъ Българиѣ имъ тѣзи калъ необходимо е болѣрството.